

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 16 października 2013 r. — Douane Advies Bureau Rietveld przeciwko Hauptzollamt Hannover

(Sprawa C-541/13)

(2014/C 9/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Douane Advies Bureau Rietveld

Strona pozwana: Hauptzollamt Hannover

Pytanie prejudycjalne ⁽¹⁾

Czy pojęcie „odczynnik” użyte w sformułowaniu „odczynniki diagnostyczne lub laboratoryjne” w ramach pozycji CN 3822 należy rozumieć w ten sposób, że musi chodzić o substancję, która poprzez reakcję chemiczną przemienia się pod względem chemicznym w badaną substancję lub wchodzi z nią w związek, w celu wskazania stanu lub cech badanej substancji?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 256, s. 1) zmienione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 927/2012 z dnia 9 października 2012 r. (Dz.U. L 304, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 28 października 2013 r. — Z. Zh. przeciwko Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie i Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie przeciwko I. O.

(Sprawa C-554/13)

(2014/C 9/31)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Z. Zh.

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

i

Strona wnosząca apelację: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Druga strona postępowania: I.O.

Pytania prejudycjalne

1) Czy obywatel państwa trzeciego, nielegalnie przebywający na terytorium państwa członkowskiego, stanowi zagrożenie dla porządku publicznego w rozumieniu art. 7 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348; zwanej dalej: „dyrektywą 2008/115/WE”) już wtedy, gdy jest podejrzewany o popełnienie czynu uznawanego w świetle prawa krajowego za podlegające karze przestępstwo, czy też dla stwierdzenia tego zagrożenia wymagane jest, aby cudzoziemiec został za popełnienie tego czynu skazany i czy w tym ostatnim przypadku skazanie musi być prawomocne?

2) Czy w ramach oceny, czy obywatel państwa trzeciego, nielegalnie przebywający na terytorium państwa członkowskiego, stanowi zagrożenie dla porządku publicznego w rozumieniu art. 7 ust. 4 dyrektywy 2008/115/WE mają znaczenie, oprócz podejrzenia [popełnienia czynu karalnego] i skazania [za jego popełnienie], jeszcze inne fakty i okoliczności danego przypadku, takie jak: waga lub rodzaj czynu uznawanego w świetle prawa krajowego za podlegające karze przestępstwo, upływ czasu i intencja zainteresowanego?

3) Czy fakty i okoliczności danego przypadku, istotne dla oceny, o której mowa w pytaniu drugim, mogą również odgrywać rolę w kontekście stworzonej w art. 7 ust. 4 dyrektywy 2008/115/WE możliwości, aby w przypadku, gdy zainteresowany stanowi zagrożenie dla porządku publicznego w rozumieniu tego przepisu móc dokonać wyboru pomiędzy, z jednej strony, wstrzymaniem się od wyznaczenia terminu dobrowolnego wyjazdu a, z drugiej strony, wyznaczeniem terminu dobrowolnego wyjazdu krótszego aniżeli siedem dni?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour du travail de Bruxelles (Belgia) w dniu 31 października 2013 r. — Centre public d'action sociale d'Ottignies-Louvain-La-Neuve przeciwko Moussie Abdidzie

(Sprawa C-562/13)

(2014/C 9/32)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour du travail de Bruxelles (Belgia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Centre public d'action sociale d'Ottignies-Louvain-La-Neuve

Druga strona postępowania: Moussa Abdida

Pytania prejudycjalne

1) Czy dyrektywy 2004/83/WE⁽¹⁾, 2005/85/WE⁽²⁾ oraz 2003/9/WE⁽³⁾ należy interpretować w ten sposób, że nakładają one na państwo członkowskie obowiązek

- przyjęcia mającego zawieszający skutek środek zaskarżenia decyzji administracyjnej odmawiającej zezwolenia na pobyt lub ochrony uzupełniającej i nakazującej opuszczenie terytorium,
- zapewnienia zaspokojenia, w ramach swego systemu pomocy socjalnej lub przyjmowania [osób wnioskujących o status uchodźcy], do chwili wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie wniesionego od tej decyzji administracyjnej środka zaskarżenia, elementarnych potrzeb wnioskującego innych niż medyczne,

na mocy którego cudzoziemiec, który „cierpi na taką chorobę, która stanowi realne zagrożenie dla jego życia lub integralności fizycznej lub realne zagrożenie poddania nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu, jeśli nie istnieje żadne odpowiednie leczenie w kraju jego pochodzenia”, ma prawo do ochrony uzupełniającej w rozumieniu art. 15 lit. b) dyrektywy 2004/83/WE?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej, czy Karta praw podstawowych a w szczególności jej art. 1-3 (dotyczące godności człowieka, prawa do życia i integralności), art. 4 (ustanawiający zakaz nieludzkiego lub poniżającego traktowania), art. 19 § 2 (ustanawiający zakaz wydalenia do państwa, w którym istnieje poważne zagrożenie poddania nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu), art. 20 i 21 (dotyczące równości wobec prawa i niedyskryminacji w stosunku do innych kategorii osób wnioskujących o ochronę uzupełniającą) lub art. 47 (dotyczący prawa do skutecznego środka prawnego) nakładają na państwo członkowskie, które dokonuje transpozycji dyrektyw 2004/83/WE, 2005/85/WE i 2003/9/WE, obowiązek ustanowienia środka zaskarżenia o charakterze zawieszającym i zaspokojenia elementarnych potrzeb, o których mowa w pytaniu 1 powyżej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zasięgu przyznawanej ochrony (Dz.U. L 304, s. 2)

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326, s. 13)

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl w państwach członkowskich (Dz.U. L 31, s. 18)

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 9 września 2013 r. w sprawie T-489/12 Planet przeciwko Komisji, wniesione w dniu 31 października 2013 r. przez Planet A.E. Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion

(Sprawa C-564/13 P)

(2014/C 9/33)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Planet A.E. Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: B. Christianos, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu z dnia 9 września 2013 r. w sprawie T-489/12;
- przekazanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania pod względem merytorycznym;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że postanowienie Sądu z dnia 9 września 2013 r. w sprawie T-489/12 zawiera oceny prawne, które są niezgodne z przepisami prawa Unii, i wnosi o ich uchylenie.

Zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżone postanowienie winno zostać uchylone, ponieważ opiera się na błędnej wykładni i niewłaściwym stosowaniu prawa Unii, jeśli chodzi o wymagany przez prawo Unii interes prawny we wniesieniu powództwa deklaratoryjnego pozwalającego na ustalenie odpowiedzialności umownej, a także jeśli chodzi o kwestię, czy ów interes prawny istnieje i jest faktyczny.